

Chuyện năm Gà

CHRISTIAN JOLIBOIS
CHRISTIAN HEINRICH

cô gà mái muốn ngắm biển

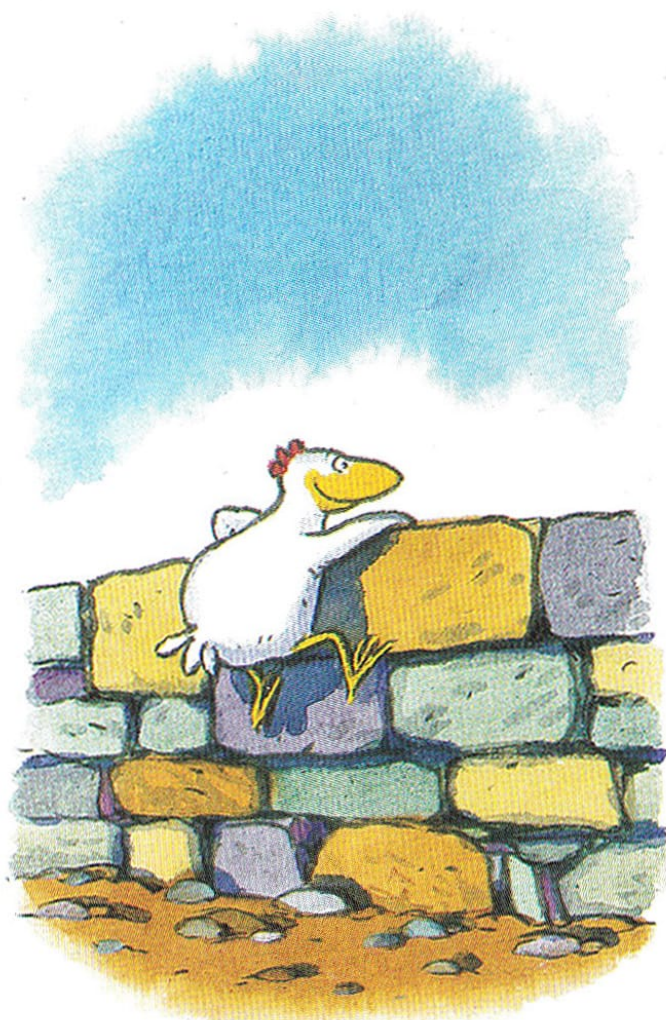
**TRUYỆN
TUỔI THƠ**

NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

CHRISTIAN JOLIBOIS
CHRISTIAN HEINRICH

cô gà mái muốn ngắm biển

MINH PHÚC + QUỐC BẢO *dịch*

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

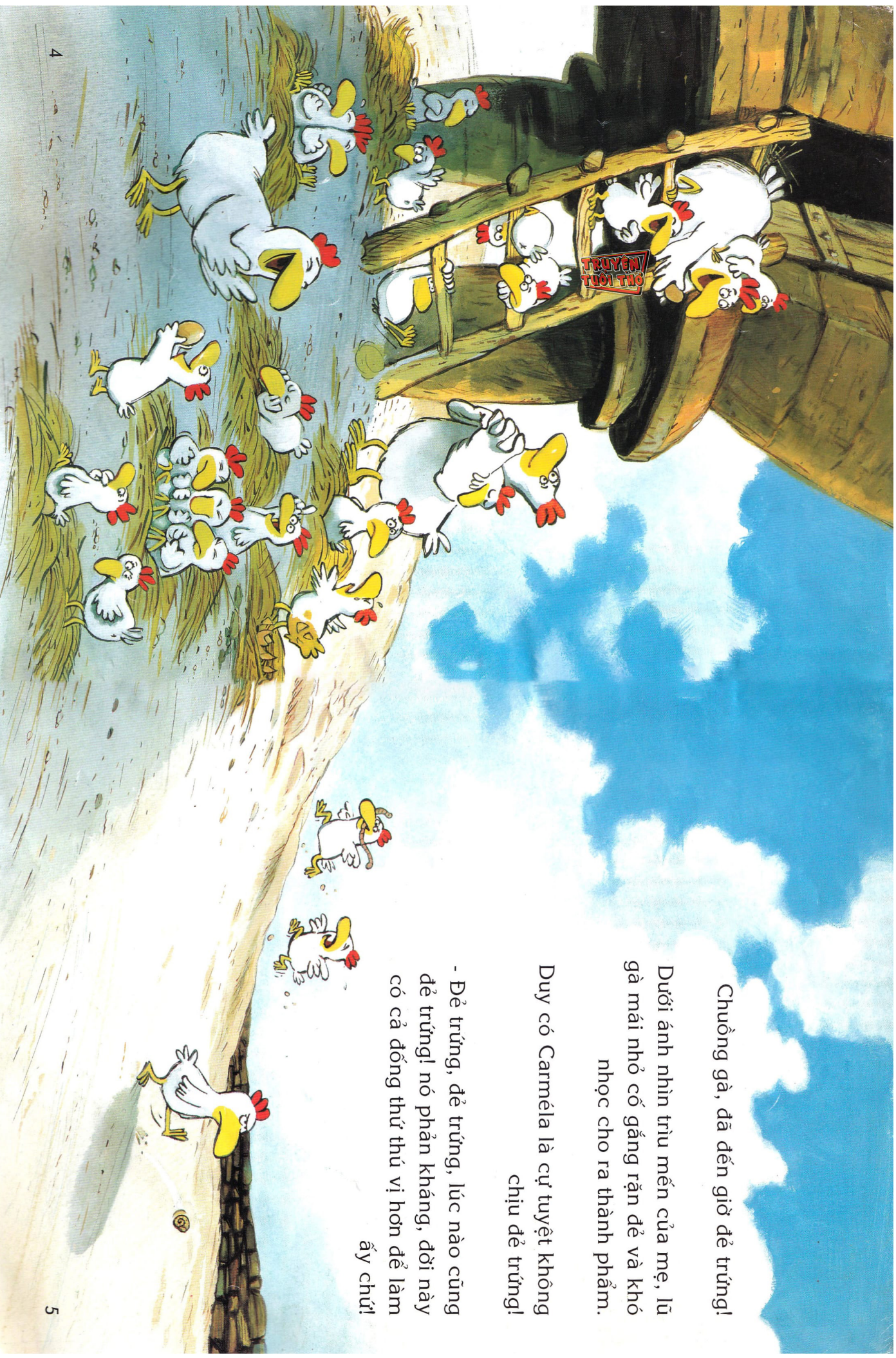
Tặng Claire, đọc giả đầu tiên của tôi.
Bôôôôố của con.

(C. Jolibois)

Tặng Antoine,
vị lữ khách cuộc bộ bé bỏng, vô cùng bé bỏng.
Bố.

(C. Heinrich)

Chàng gà, đã đến giờ đẻ trứng!

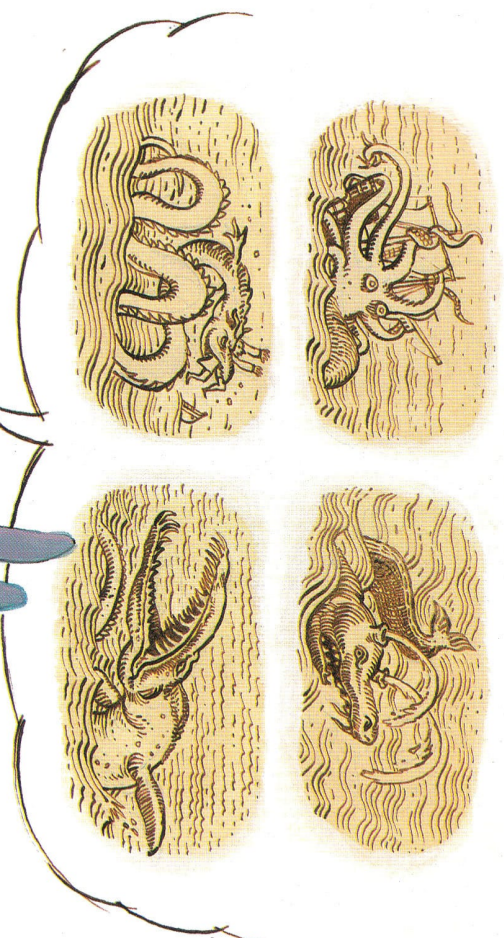
Dưới ánh nhìn trêu mếu của mẹ, lũ gà mái nhỏ cố gắng rặn đẻ và khó nhọc cho ra thành phẩm.

Duy có Carmela là cự tuyệt không chịu đẻ trứng!

- Đẻ trứng, đẻ trứng, lúc nào cũng đẻ trứng! nó phản kháng, đời này có cả đồng thứ thú vị hơn để làm ấy chứ!

Carmela thích nghe Pédro Chim Cốc kể về biển hơn. Pédro từng chu du rất nhiều nơi! Và thậm chí dù bác có bốc phét đi tí chút thì cô gà mái nhỏ vẫn yêu thích những câu chuyện tuyệt vời do bác kể lại.

“Cả mình nữa, một ngày nào đó mình sẽ nhìn thấy biển”, cô gà mái nhỏ tự nhủ.

Một tối, trong khi trở về chuồng gà ngủ,
Carmela nổi loạn:

- Con không đi ngủ như những con gà
khác đâu!

**Con muốn
đi ngủ
hiển cơ**

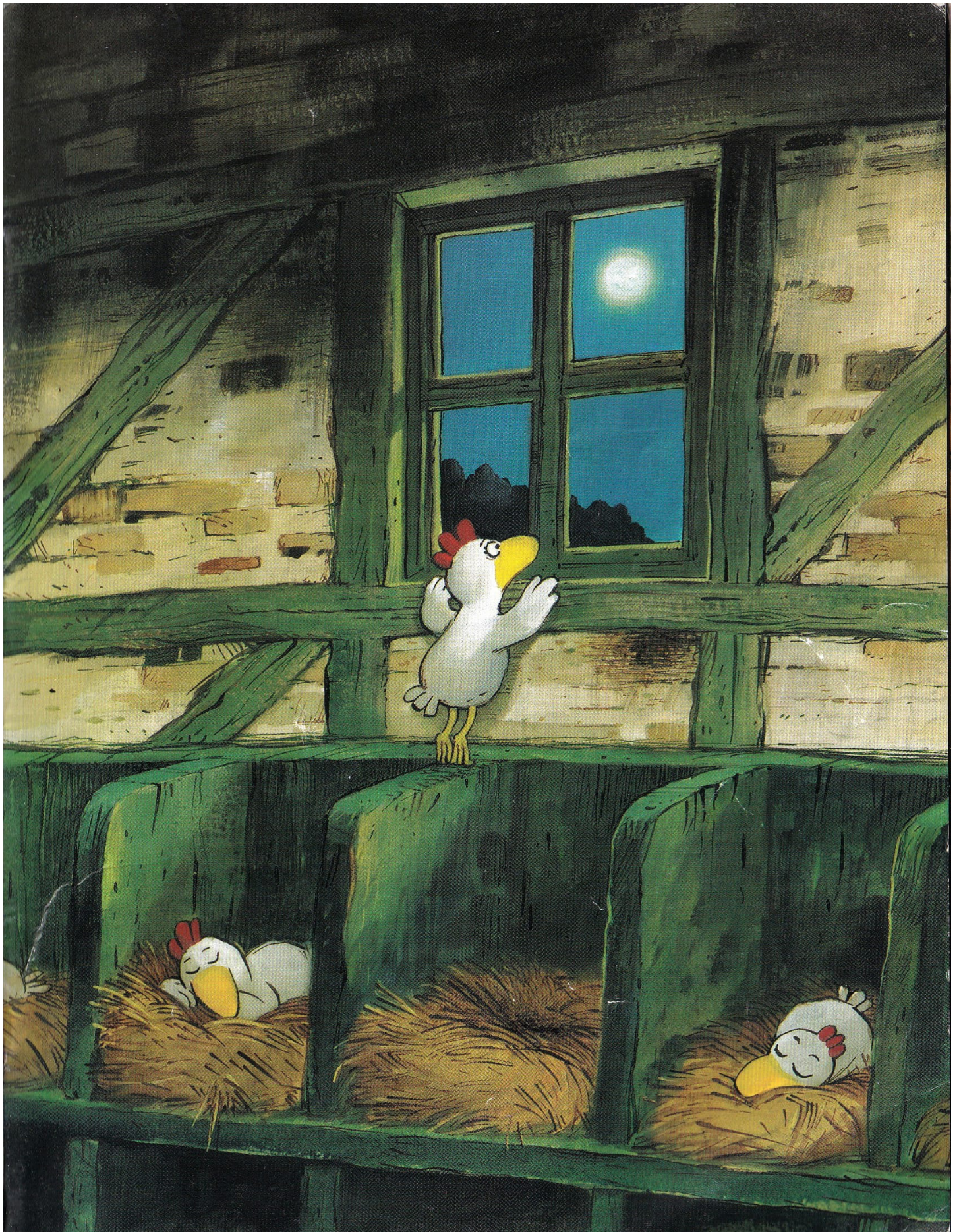
- Đi ngắm biển ư? Thế sao con không
chu du trong khi con đang ở đây này!
Bố Carméla chưa từng nghe điều gì
ngu ngốc đến vậy.

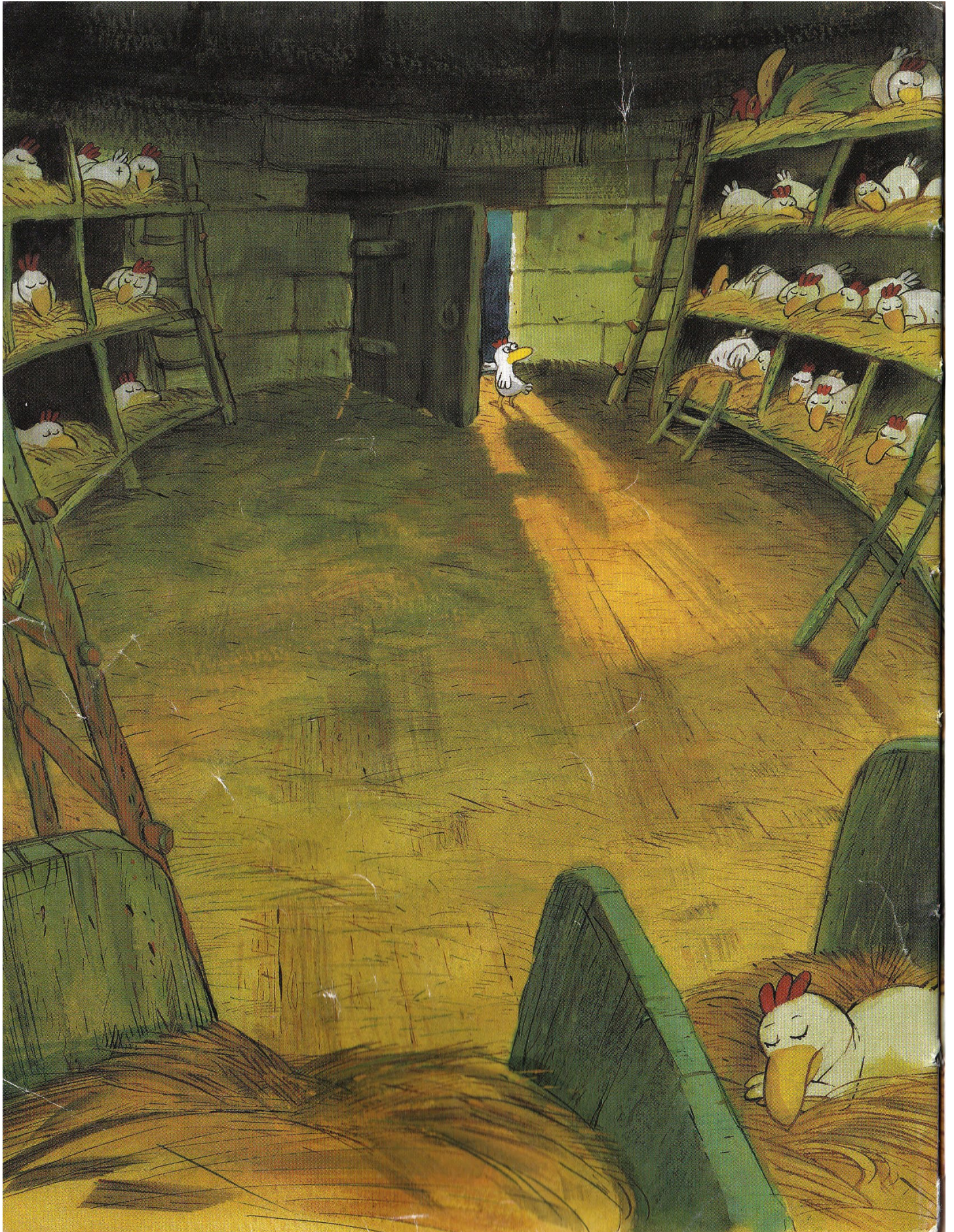
- Bố ấy mà, bố có đi chu du đâu
nào? Carméla, con cần phải biết
rằng biển không phải là nơi thích
hợp cho một cô gà mái tơ nhái nhép
như con đâu! Nào, về chuồng mau!

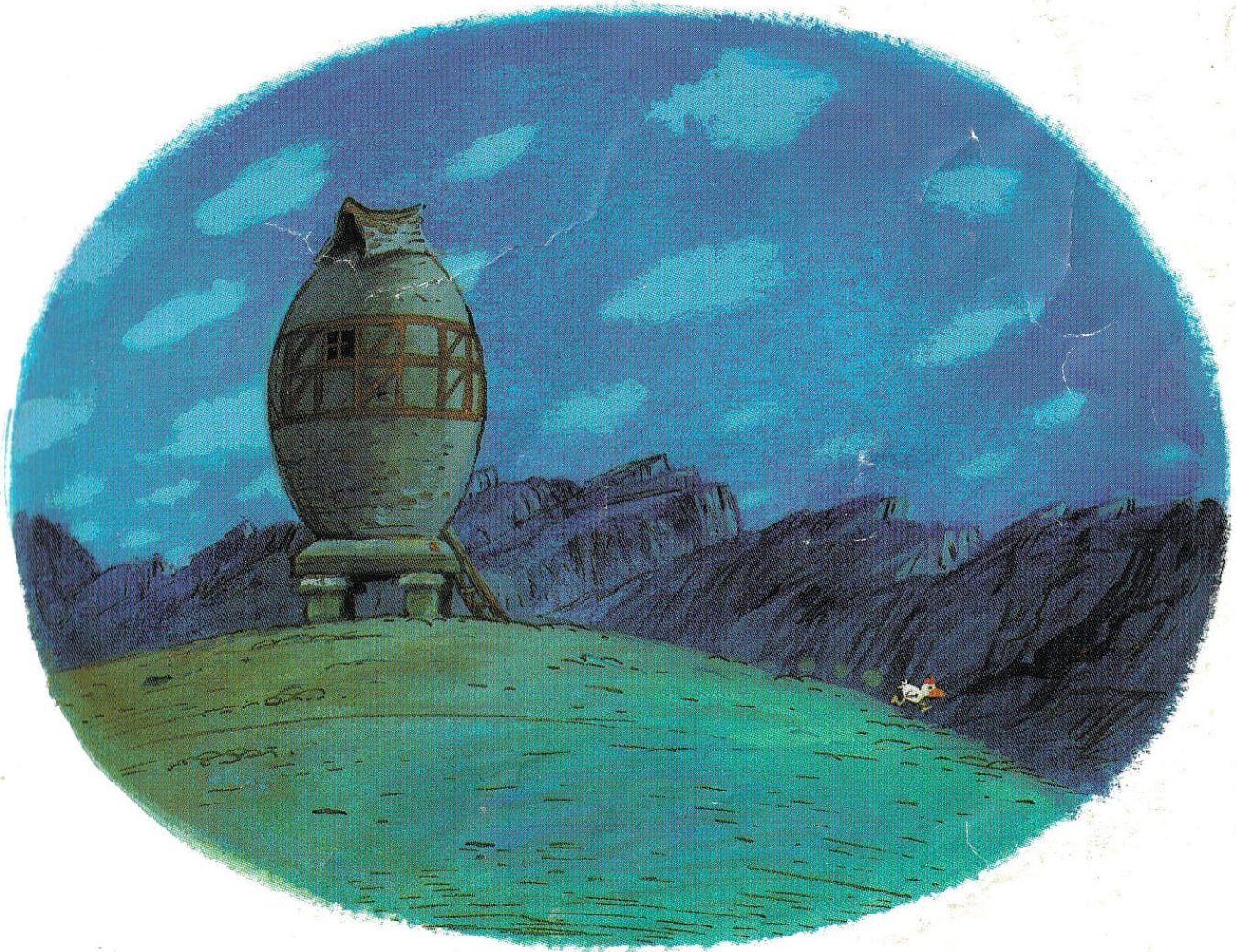

Đêm đó, Carméla không tài nào
ngủ được. Đột nhiên, không thể
chịu được nữa, nó liền bật dậy.
- Quyết định xong rồi, mình sẽ ra
đi! Mình đi ngắm biển!

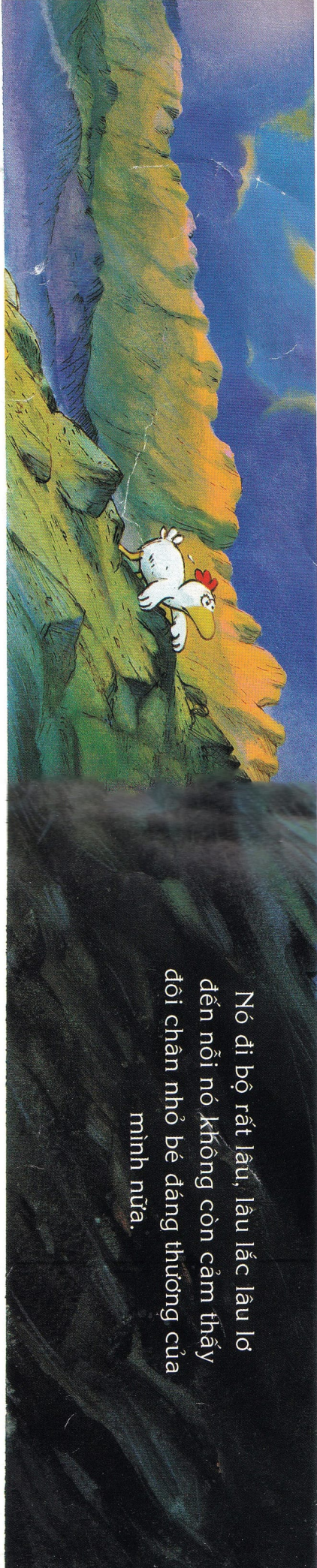

Carméla nhìn ngắm bố, mẹ, các anh, các chị, mấy anh em họ cùng chị em họ lần cuối rồi rời chuồng gà mà không hề gây bất cứ tiếng động nào.

Nhưng đến sáng, những nỗ lực của nó đã được đền đáp. Trèo lên đến đỉnh một đụn cát, cuối cùng nó cũng nhận ra...

Nó đi bộ rất lâu, lâu lắc lâu lờ đến nỗi nó không còn cảm thấy đôi chân nhỏ bé đáng thương của mình nữa.

Dừng cảm, Carmela dần sâu vào bóng đêm đen...

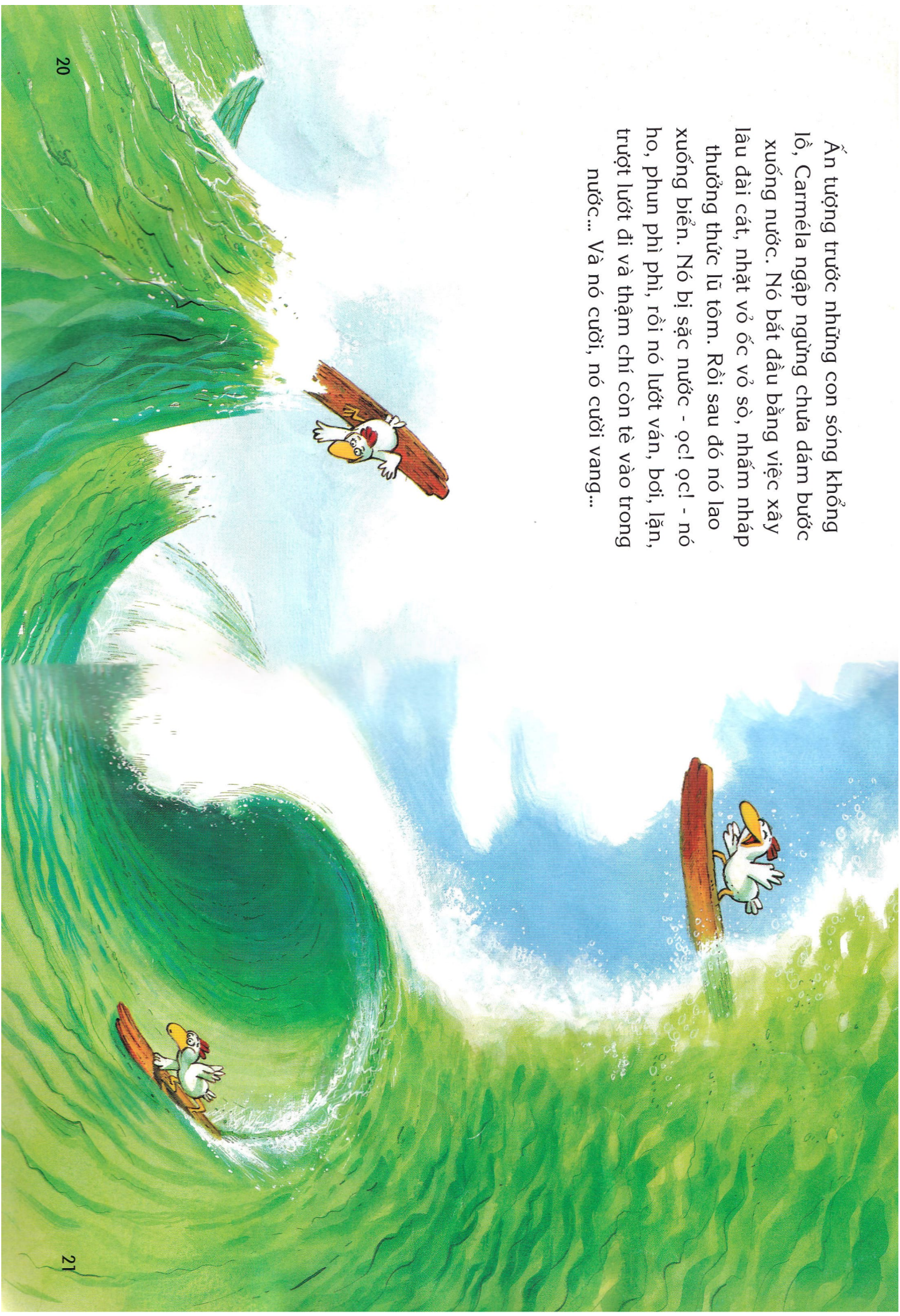

... biển!

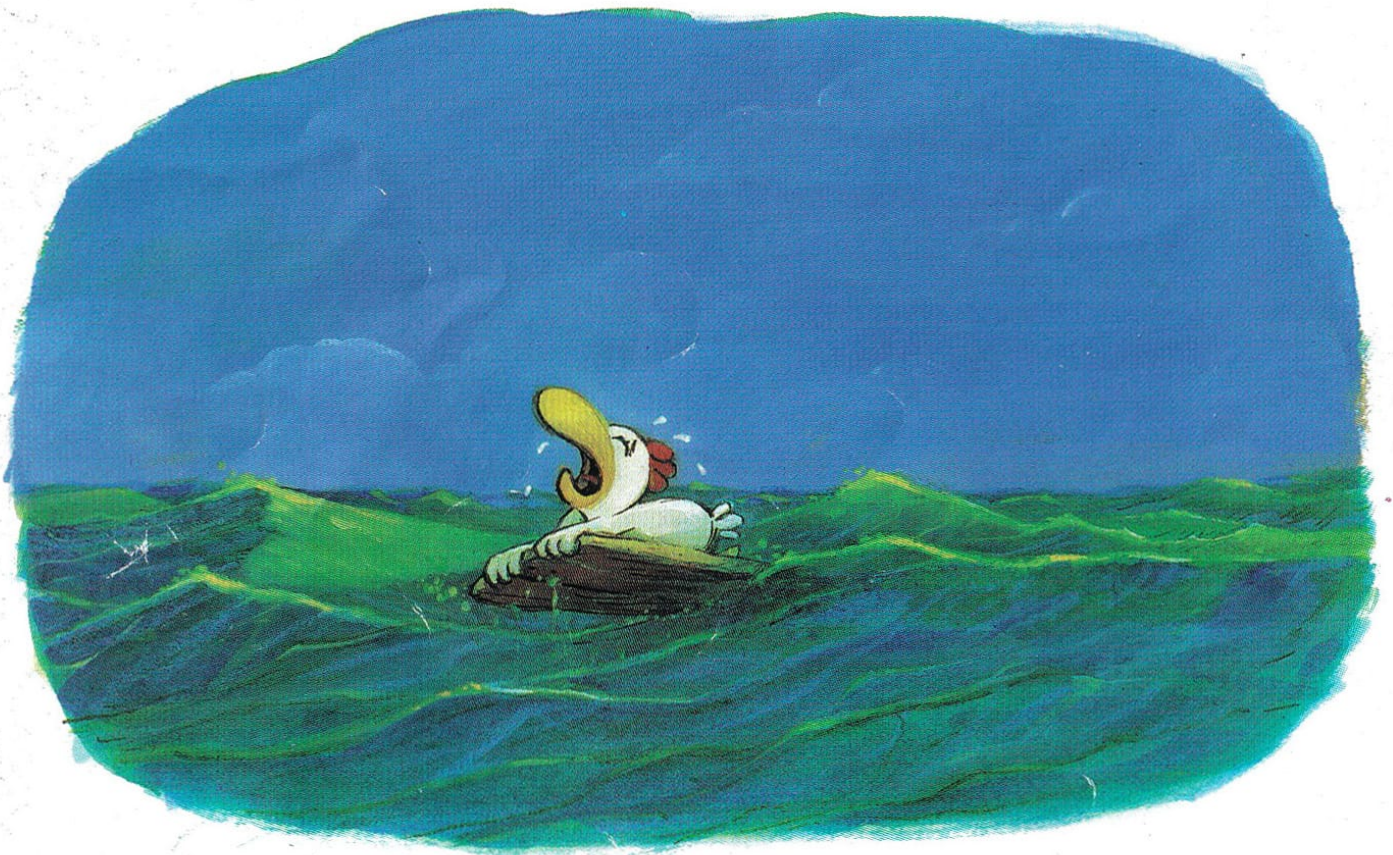
Carmela bị choáng ngợp trước
khung cảnh tuyệt vời trải ra trước
tâm mắt nó.

- Ôi biển mới đẹp làm sao! Cô gà
mái nhỏ thốt lên. Lại còn đẹp hơn
những gì bác Pedro đã kể cho
mình nghe nữa chứ!

Ăn tượng trước những con sóng khổng lồ, Carméla ngập ngừng chưa dám bước xuống nước. Nó bắt đầu bằng việc xây lâu đài cát, nhặt vỏ ốc vỏ sò, nhấm nháp thưởng thức lũ tôm. Rồi sau đó nó lao xuống biển. Nó bị sặc nước - ọc! ọc! - nó ho, phun phì phì, rồi nó lướt ván, bơi, lặn, trượt lướt đi và thậm chí còn tè vào trong nước... Và nó cười, nó cười vang...

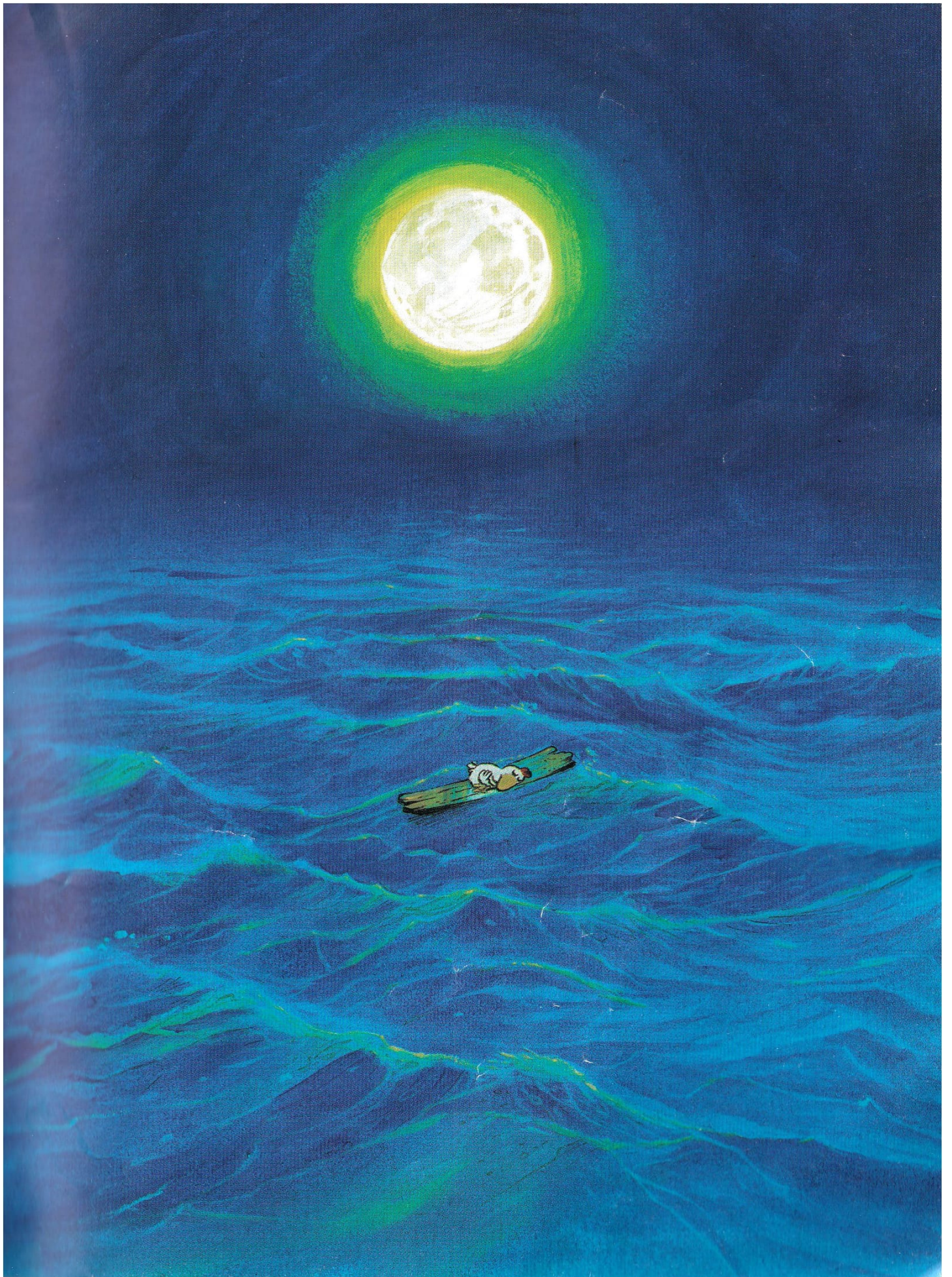

Ngày dần buông và Carméla nghĩ đến việc phải trở về chuồng gà. Nhưng, than ôi! Bờ biển đã biến mất! Không thể nhận thấy đất liền đâu nữa.

- **Bố ơi! Mẹ ơi!** cô gà mái nhỏ kêu lên.
Không ai trả lời cô cả.

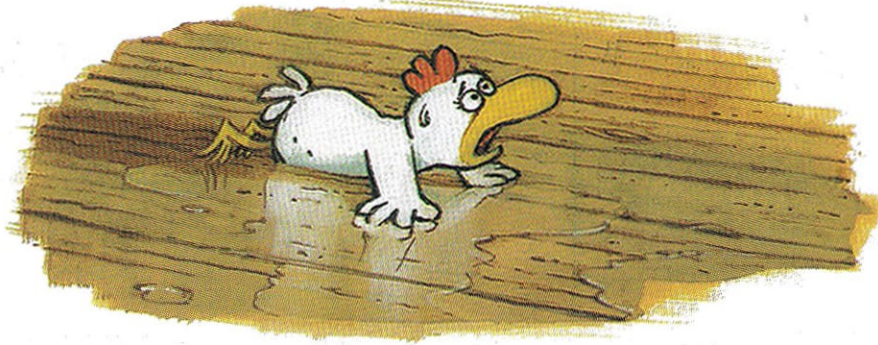
Kiệt sức vì mệt mỏi, Carméla ngủ thiếp đi, lạc lõng giữa sự mênh mông của đại dương bao la.

Bồng Carmela
bị những tiếng kêu inh tai kéo
ra khỏi giấc ngủ: “Gà! Con gà
ở trên biển kia!” Ba chiếc tàu
to dùng vừa hiện ra. Ba chiếc
thuyền caraven đẹp tuyệt trần.
Đó là Christophe Colomb vĩ
đại đang trên đường đi tìm Tân
Thế giới. Đột nhiên một con
sóng khổng lồ đẩy Carmela lên
boong tàu Santa Maria.

- Vật lông con gà này rồi cho vào nồi!
thuyền trưởng ra lệnh.

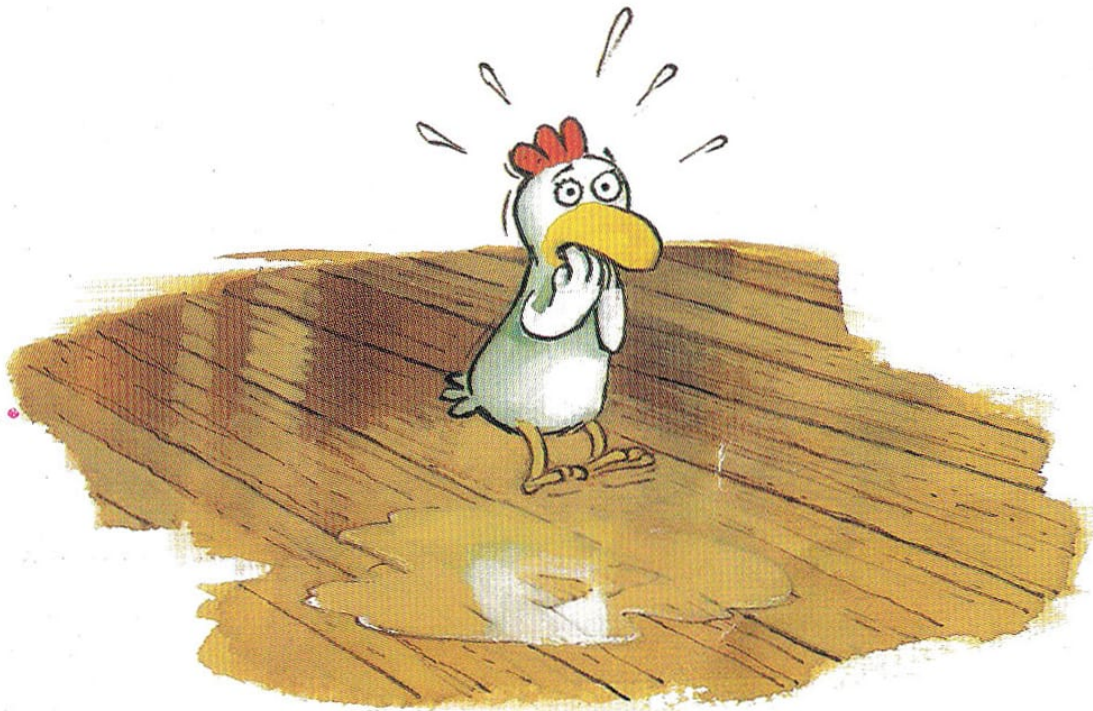
Carméla quyết tâm không để bị ăn thịt! Thế là nó kể về chuyến du hành khó tin của mình để khiến Christophe Colomb động lòng.

- Thế đủ rồi! Christophe Colomb nổi khùng.
Làm thịt thối!
- Đợi đã, thưa thuyền trưởng, Carméla kêu lên.

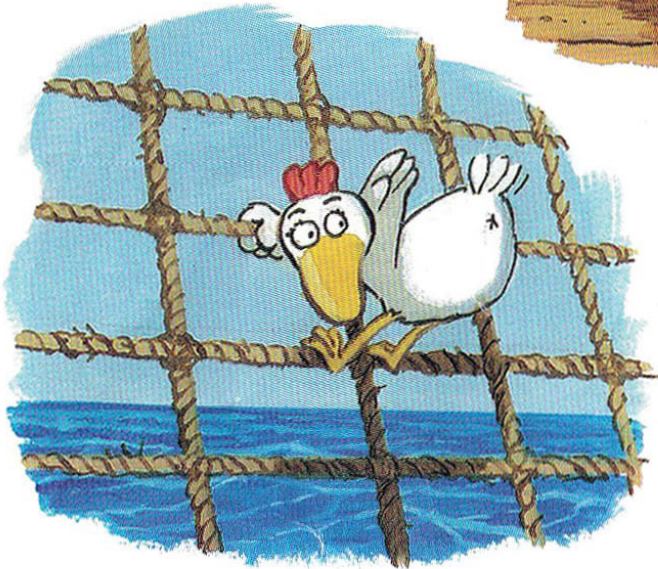
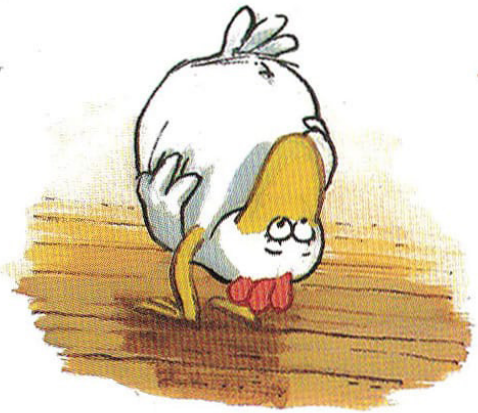
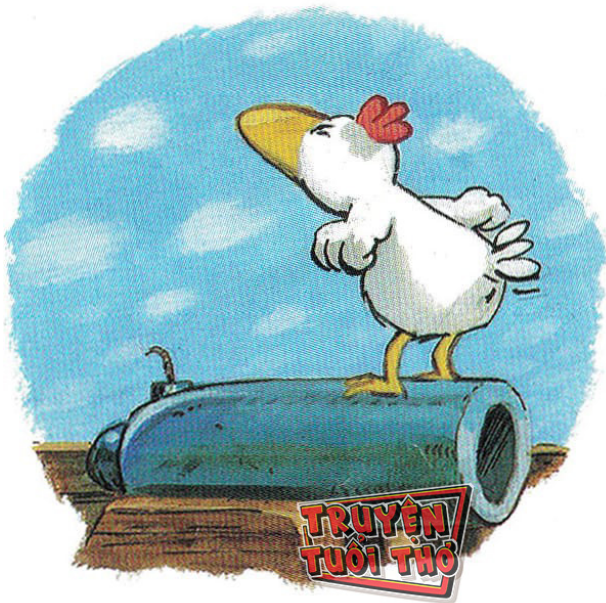
Một quả trứng!

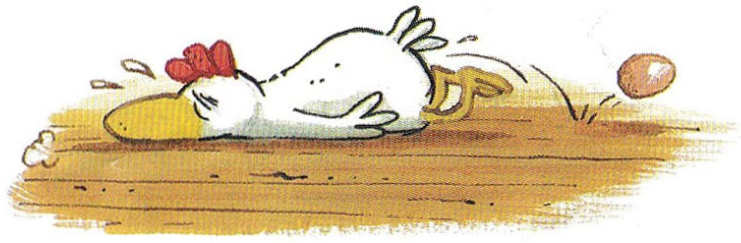
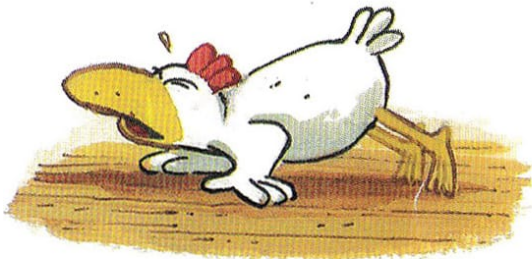
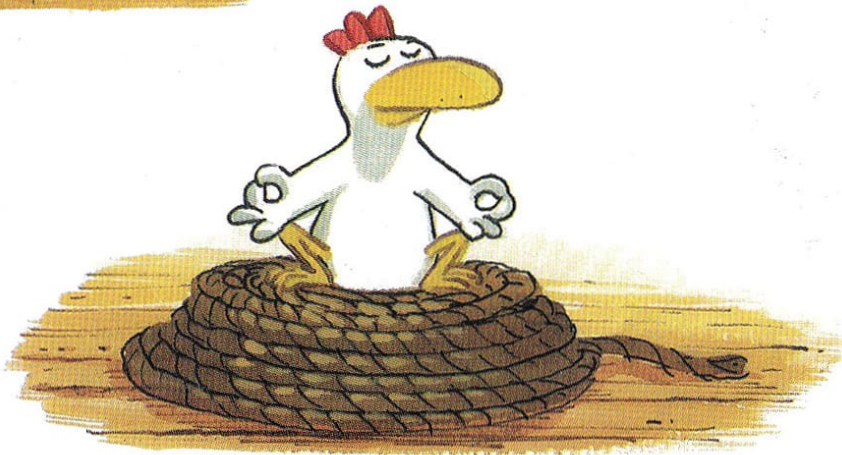
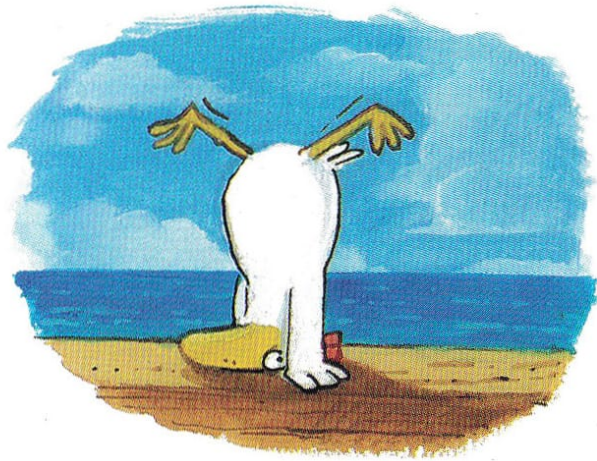
Tôi hứa mỗi ngày sẽ đẻ một quả trứng tươi để ngài ăn sáng. Đó sẽ là trứng của Christophe Colomb.

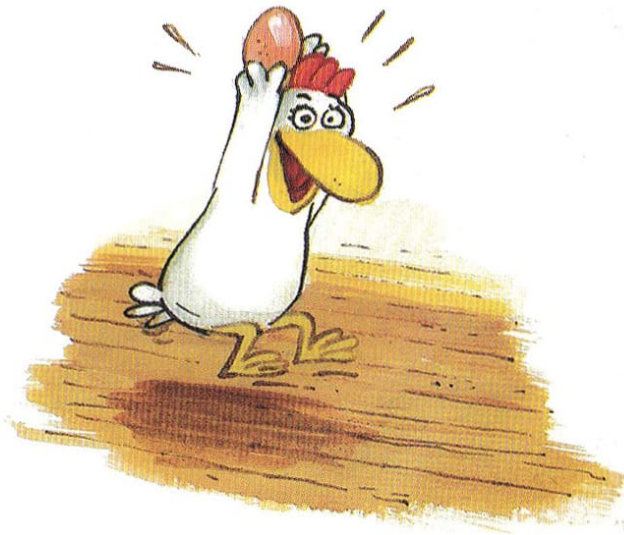
- Nó hối hận ngay tắp lự!
- Đẻ trứng ư? Ối, ối, ối! Mình chưa làm thế bao giờ! Với cả mẹ cũng chẳng có ở đây để chỉ cho mình cách làm!

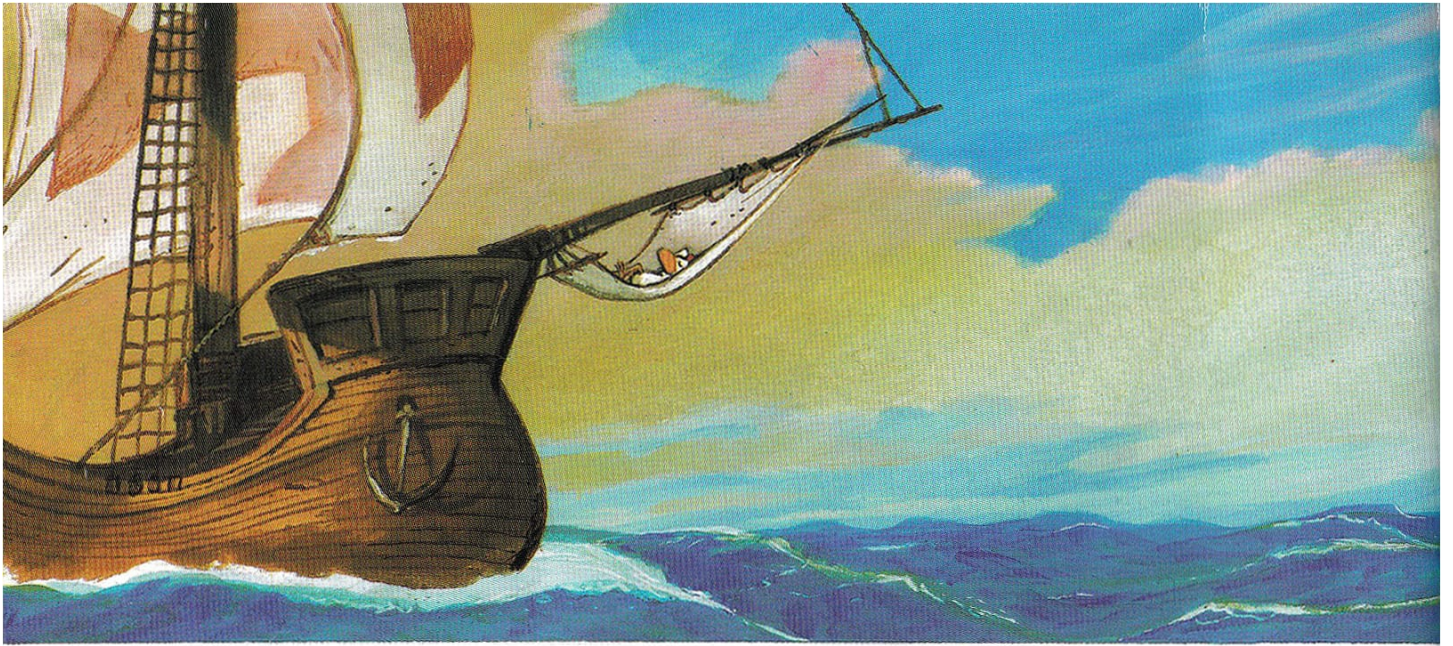
- Ô! Thế cũng không hẳn là quá phức tạp! Và nó bắt đầu bắt tay vào việc.

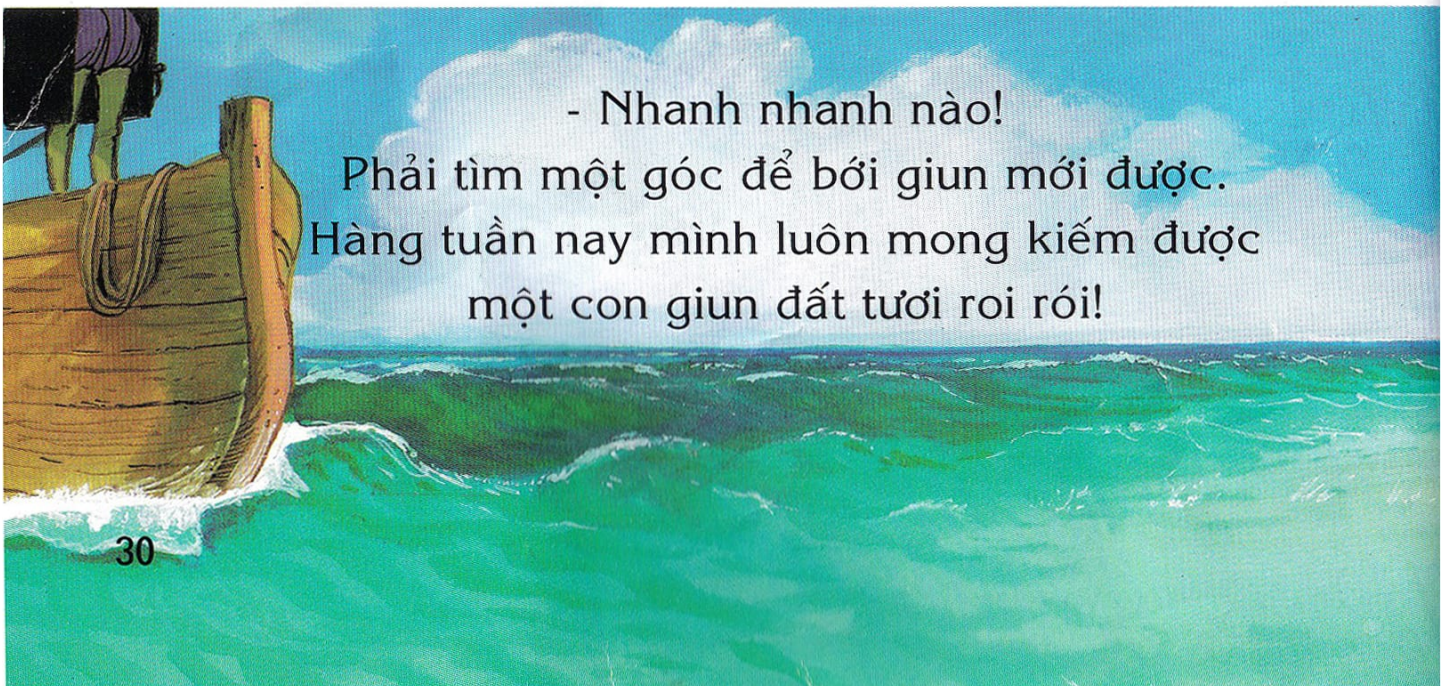

- Xong rồi! Mình đã thành công! Dêêêê ợt!
Mình đã đẻ được một quả trứng rồi! Mình đã
đẻ được một quả trứng rồi!

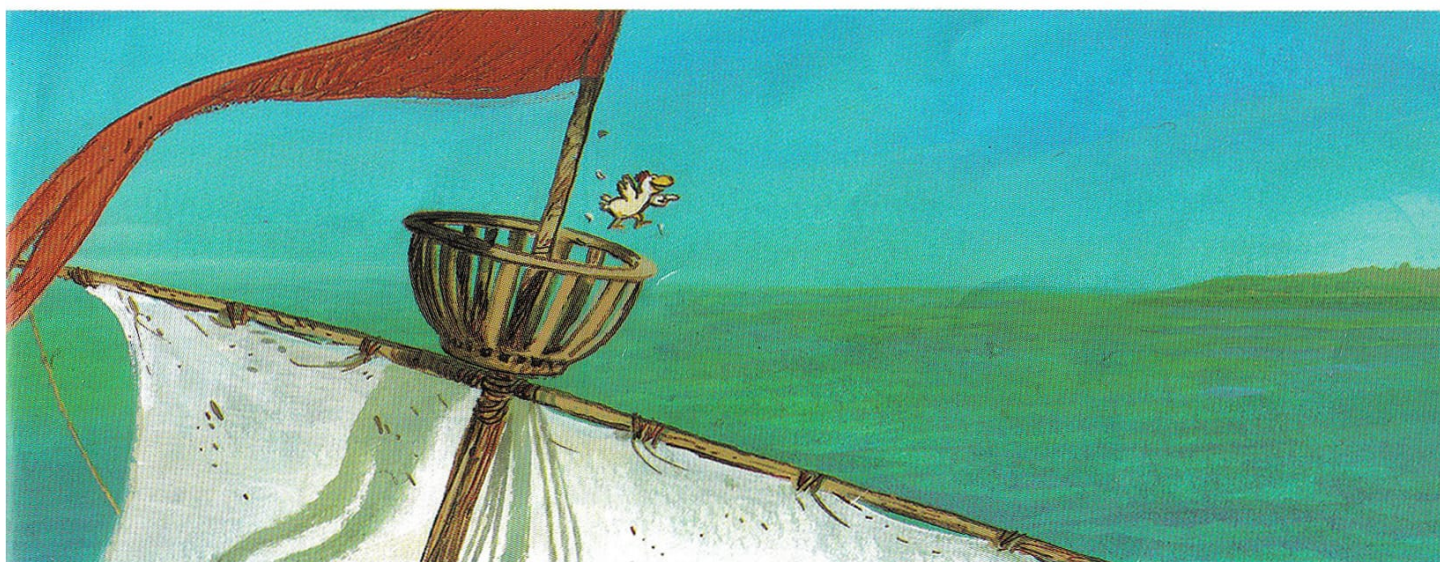

Một sáng,
trong khi đang để quả trứng thứ ba mươi
mốt, cô gà mái nhỏ trông thấy một bãi biển
và cánh rừng rậm trải dài tới tận chân trời,
Carméla vừa mới tìm ra CHÂU MỸ!

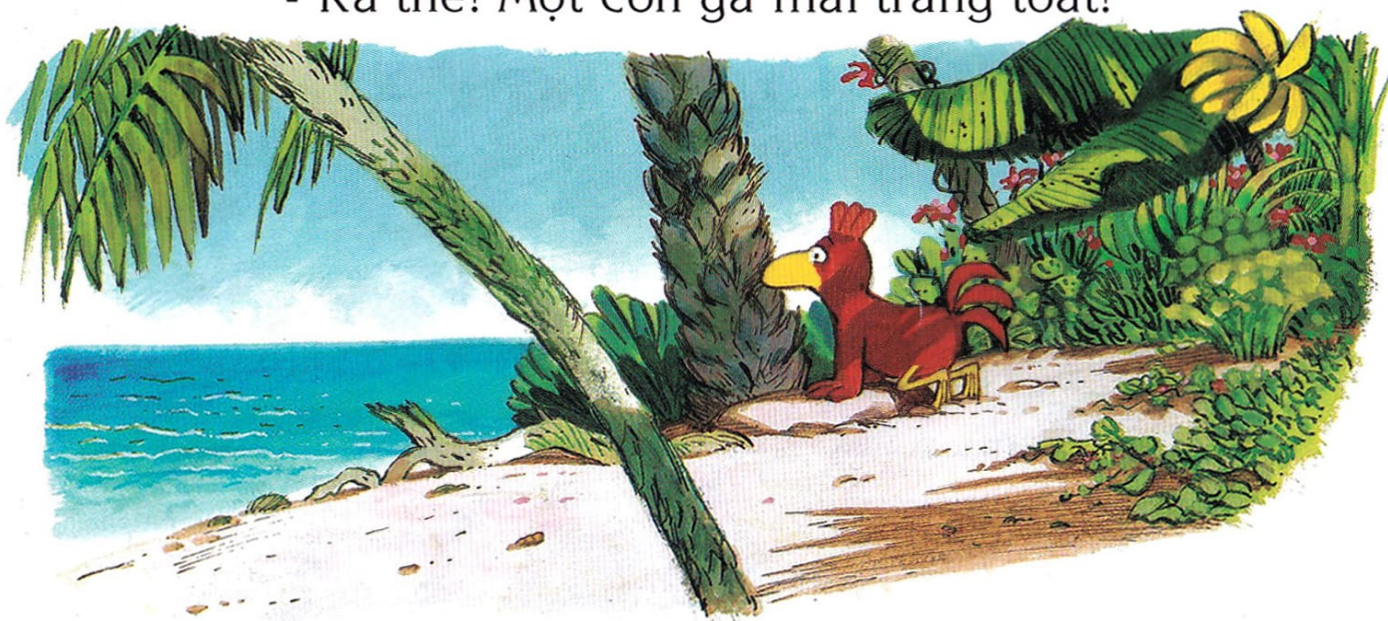

- Nhanh nhanh nào!
Phải tìm một góc để bới giun mới được.
Hàng tuần nay mình luôn mong kiếm được
một con giun đất tươi roi rói!

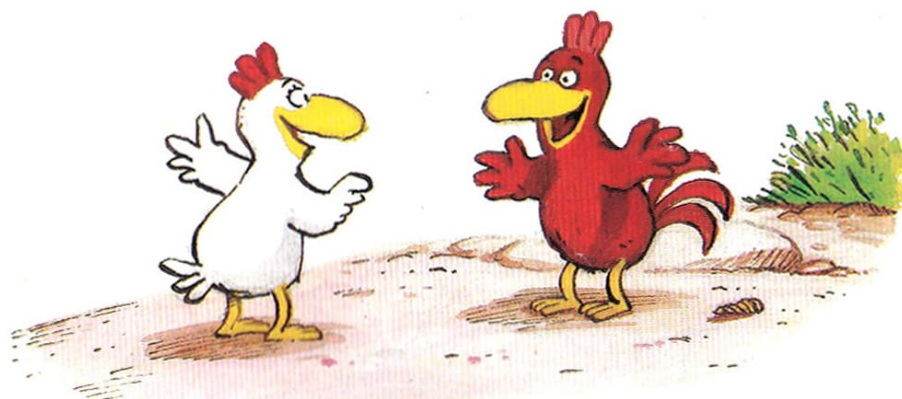
Trên boong tàu caraven,
nhiều tuần lễ trôi qua.

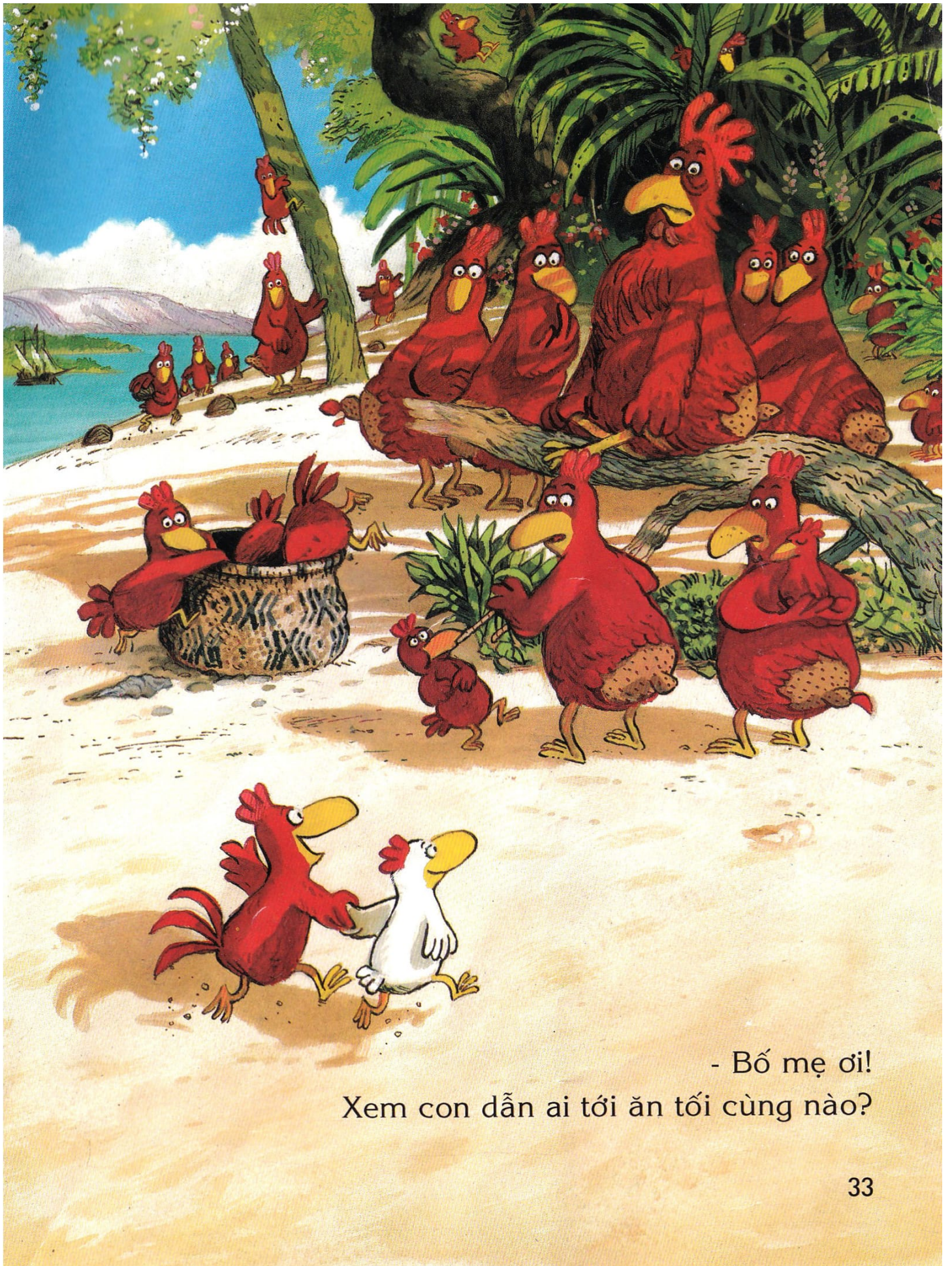

Dưới bóng hàng cây to đùng,
một chú gà trống nhỏ đang quan sát Carméla:
- Ra thế! Một con gà mái trắng toát!

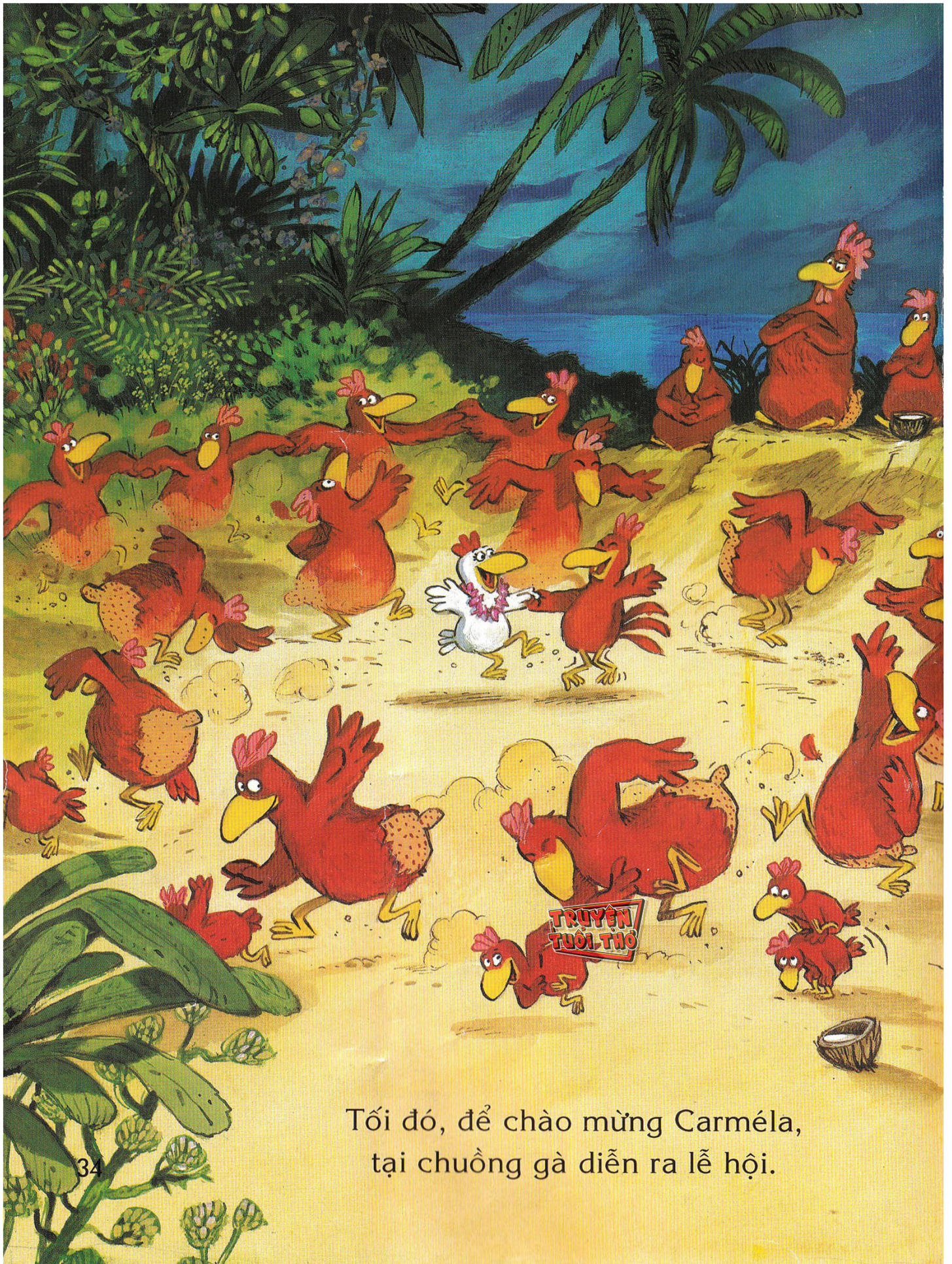

- Carméla tiến lên, hơi rụt rè:
- Xin chào, tớ là Carméla...
 - Còn tớ là Pitikok...
 - Tớ đến từ một chuồng gà rất xa, ở chỗ kia kìa,
ở phía bờ bên kia của biển này...
 - Ồ, đằng kia, đằng kia à, cậu đến từ nơi xa quá!
- Ôi cậu mới đở làm sao, Pitikok...
 - Còn cậu, cậu mới xinh đẹp làm sao, Carméla à!
Nào lại đây, tớ sẽ giới thiệu cậu với bố mẹ tớ.

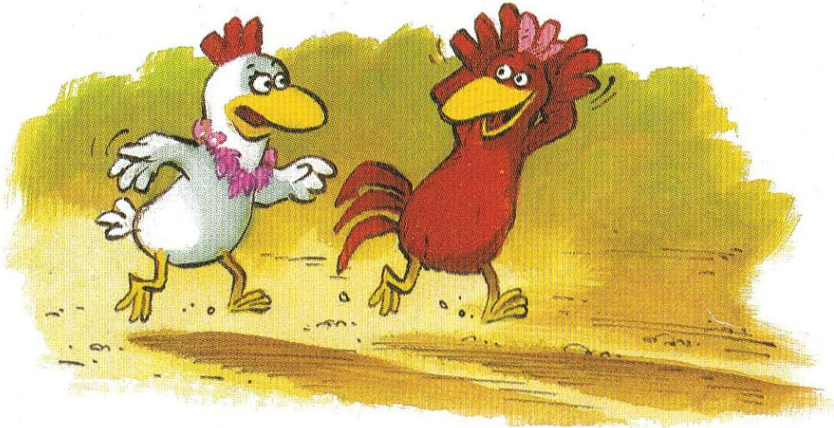

- Bố mẹ ơi!
Xem con dẫn ai tới ăn tối cùng nào?

Tối đó, để chào mừng Carméla,
tại chuồng gà diễn ra lễ hội.

- Pitikok? Tớ muốn hỏi cậu một chút... Sao gà mái ở chỗ cậu lại khỏa đuôi vậy?

- Là do phong tục đấy. Thổ dân Da đỏ sử dụng những chiếc lông vũ đẹp nhất của chúng tớ để làm đẹp ấy mà! Carméla, theo tớ đến chỗ trốn bí mật nhé, chúng ta sẽ được yên tĩnh hơn!

- Tuyệt cú mèo! Cậu nói xem? Tớ có thể ăn mấy cái kẹo vàng này được không?

- Không phải kẹo đâu, là ngô đấy!

Pitikok muốn biết mọi điều về Carméla.

- Cậu có anh không? Có chị không?

Nhà của cậu thế nào?

Carméla kể với cậu về chuồng gà trước kia của mình và người bạn lớn là Pédro Chim Cốc.

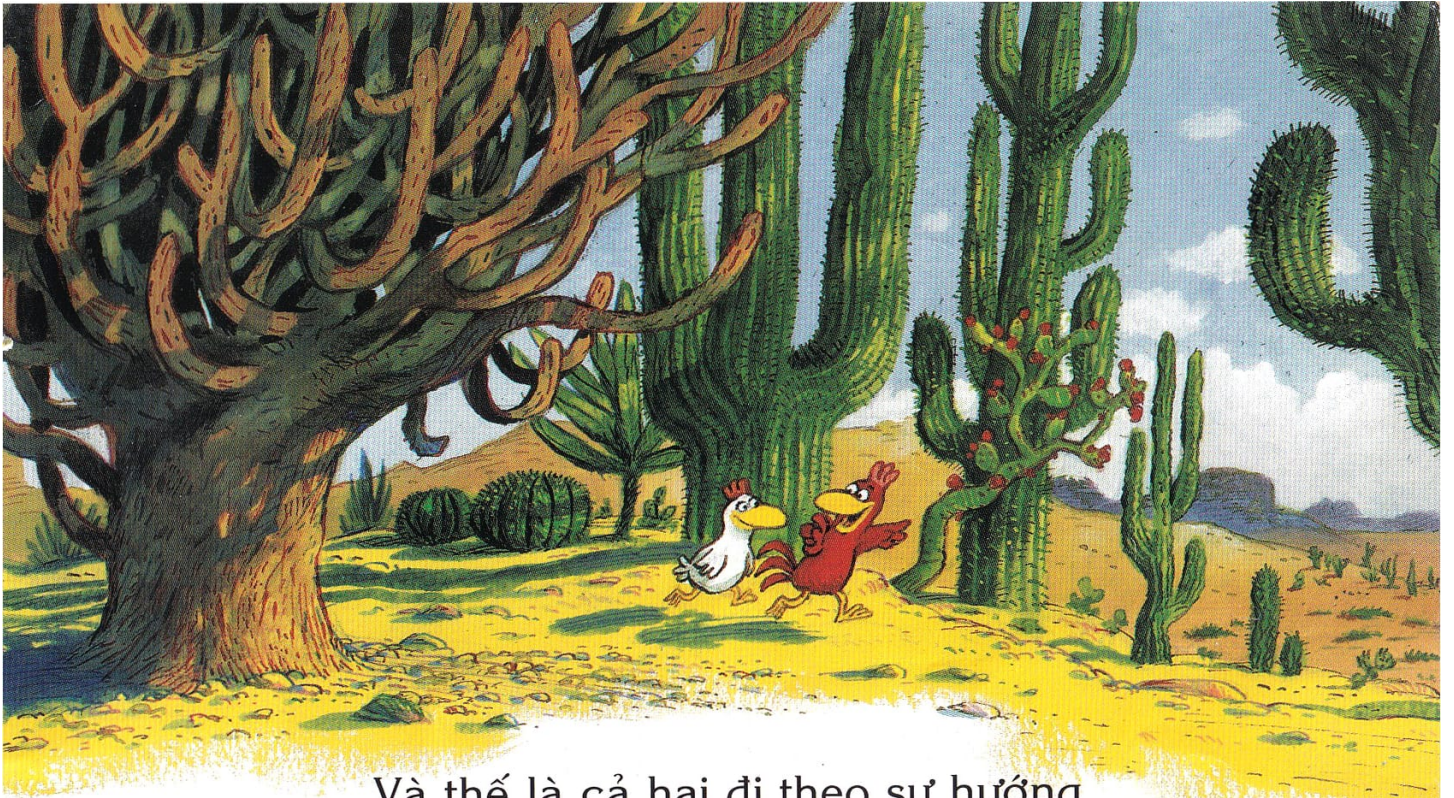

“Cô ấy thật lạ lùng, Pitikok nghĩ thầm.”

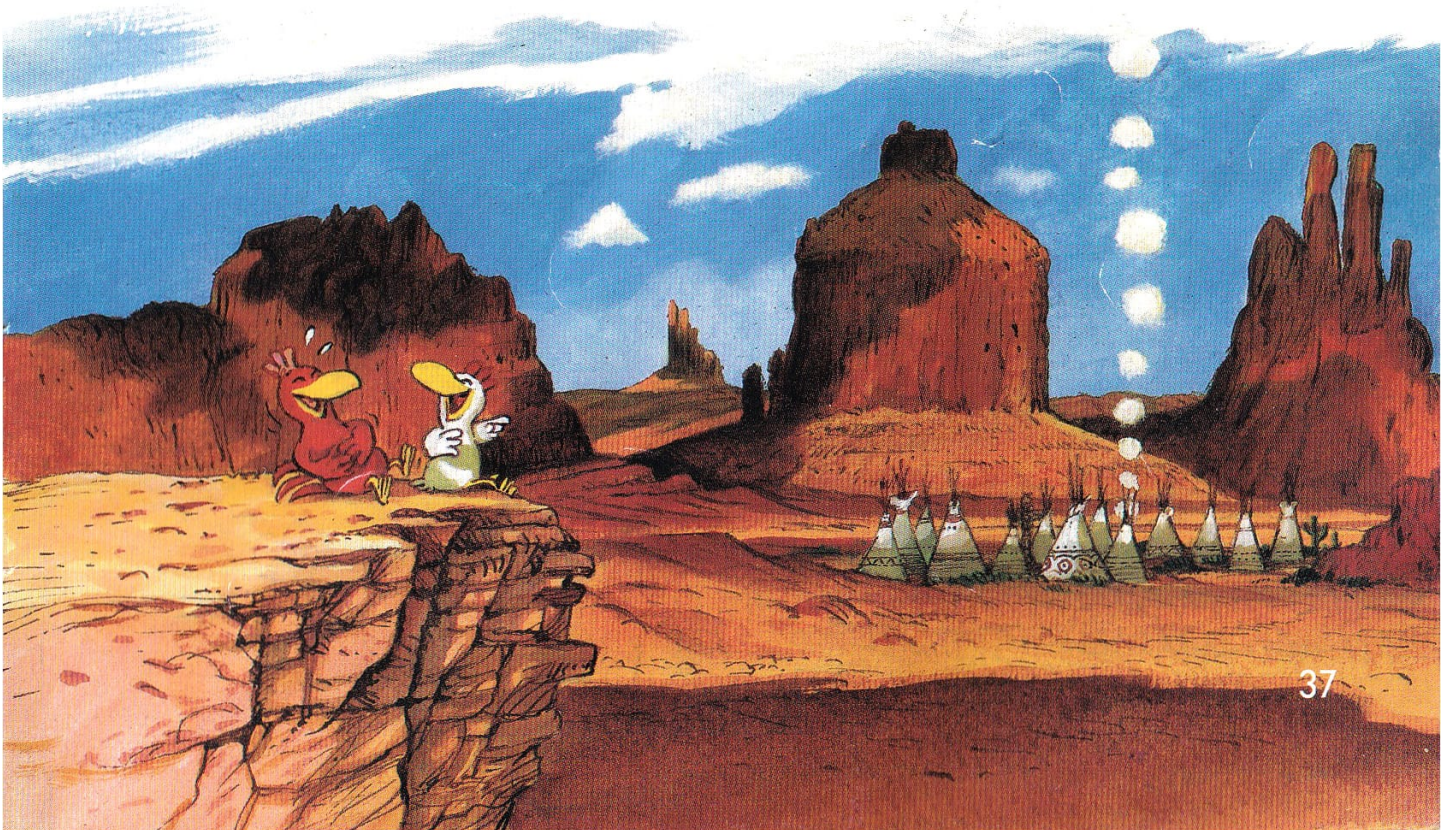
- Ồ... Carméla à...

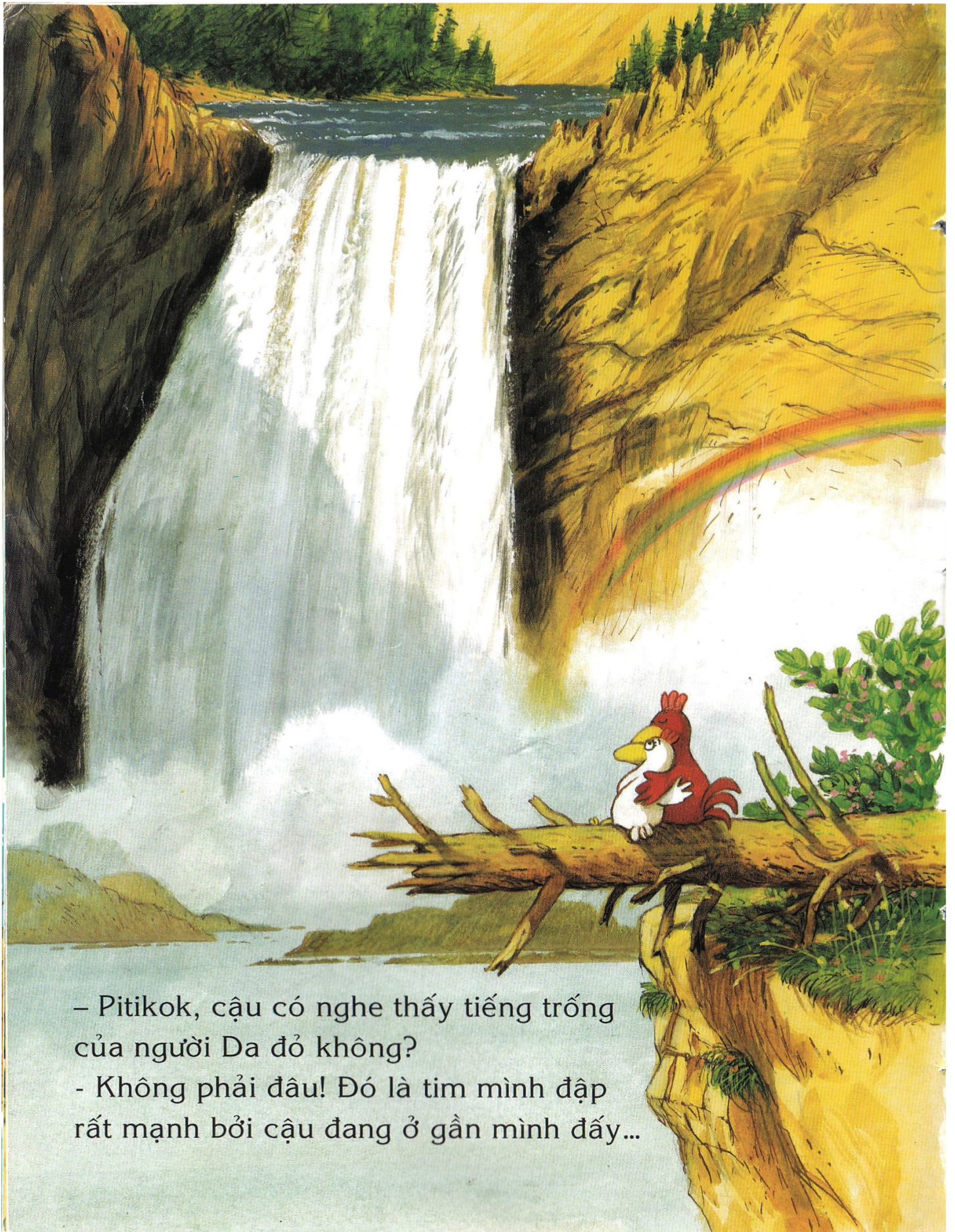
- Gì vậy Pitikok...

- Nếu cậu đồng ý, mai tớ sẽ dẫn cậu đi thăm xứ sở của tớ.

Và thế là cả hai đi theo sự hướng dẫn của Pitikok. Ngày lại ngày, chúng nhận ra rằng cả hai có chung nhiều sở thích. Chúng chưa bao giờ hạnh phúc đến thế.

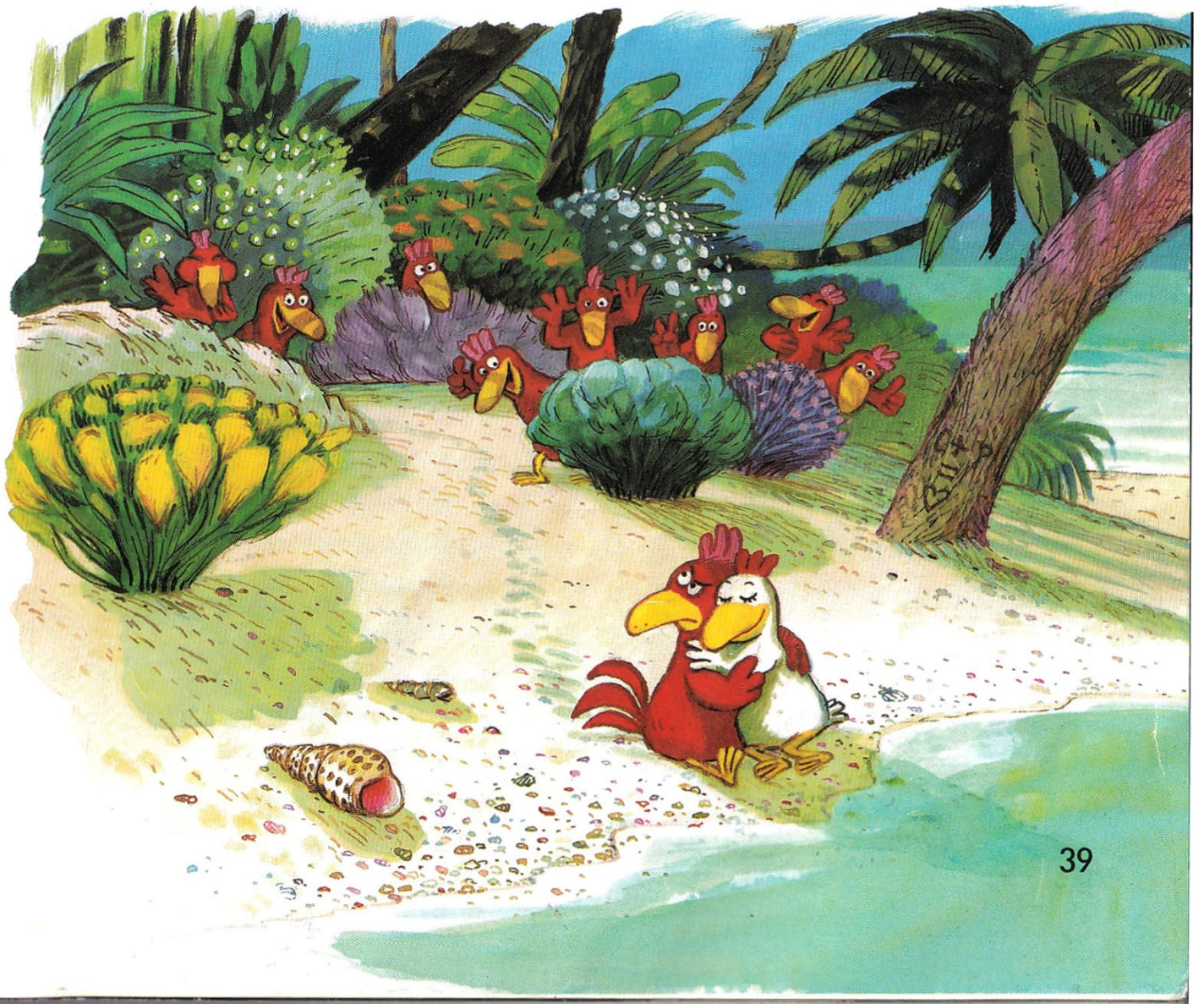

- Pitikok, cậu có nghe thấy tiếng trống của người Da đỏ không?
- Không phải đâu! Đó là tim mình đập rất mạnh bởi cậu đang ở gần mình đấy...

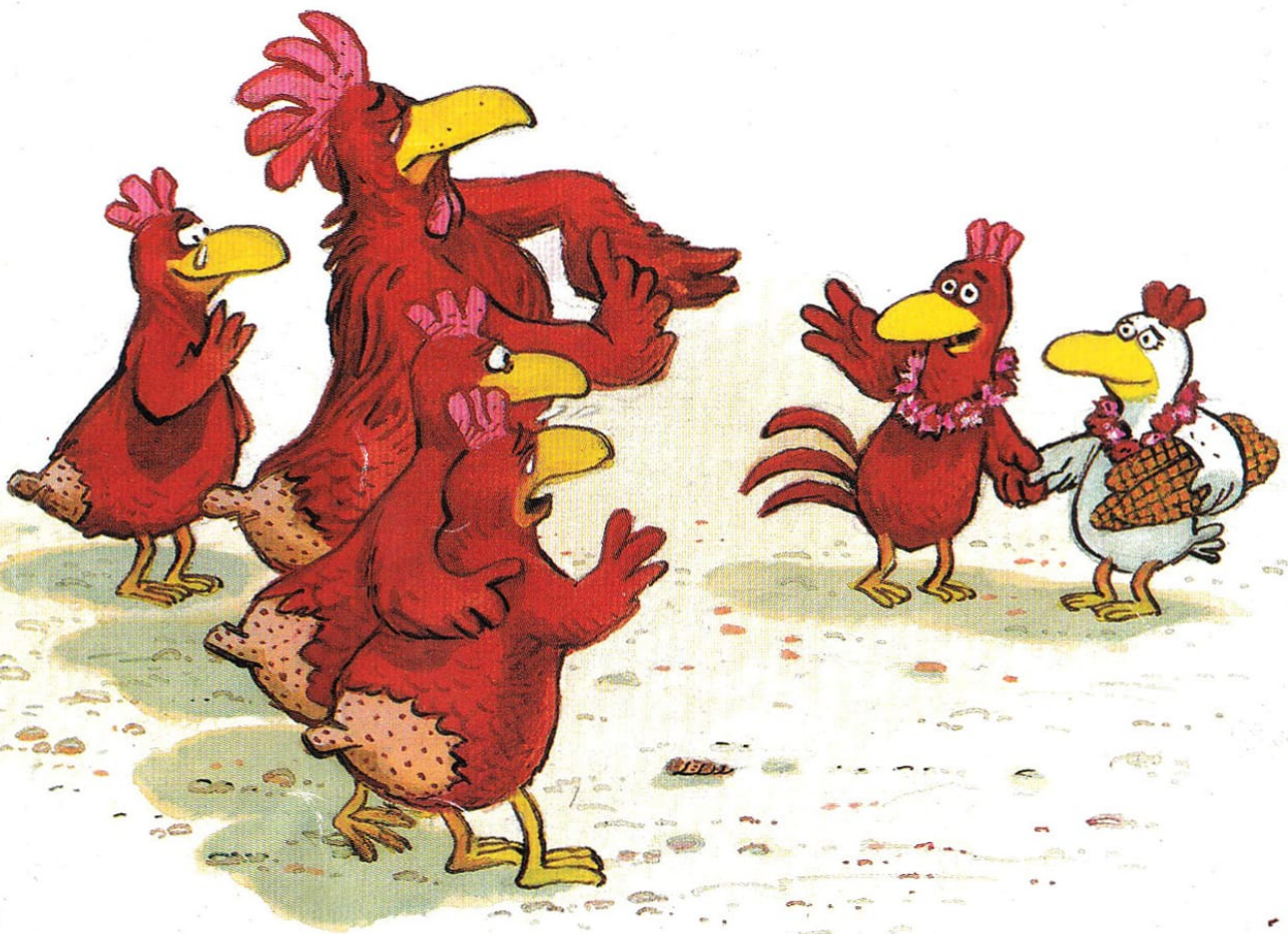

Carméla và Pitikok cùng trở về chuồng của gà da đỏ. Chúng không rời nhau nửa bước.

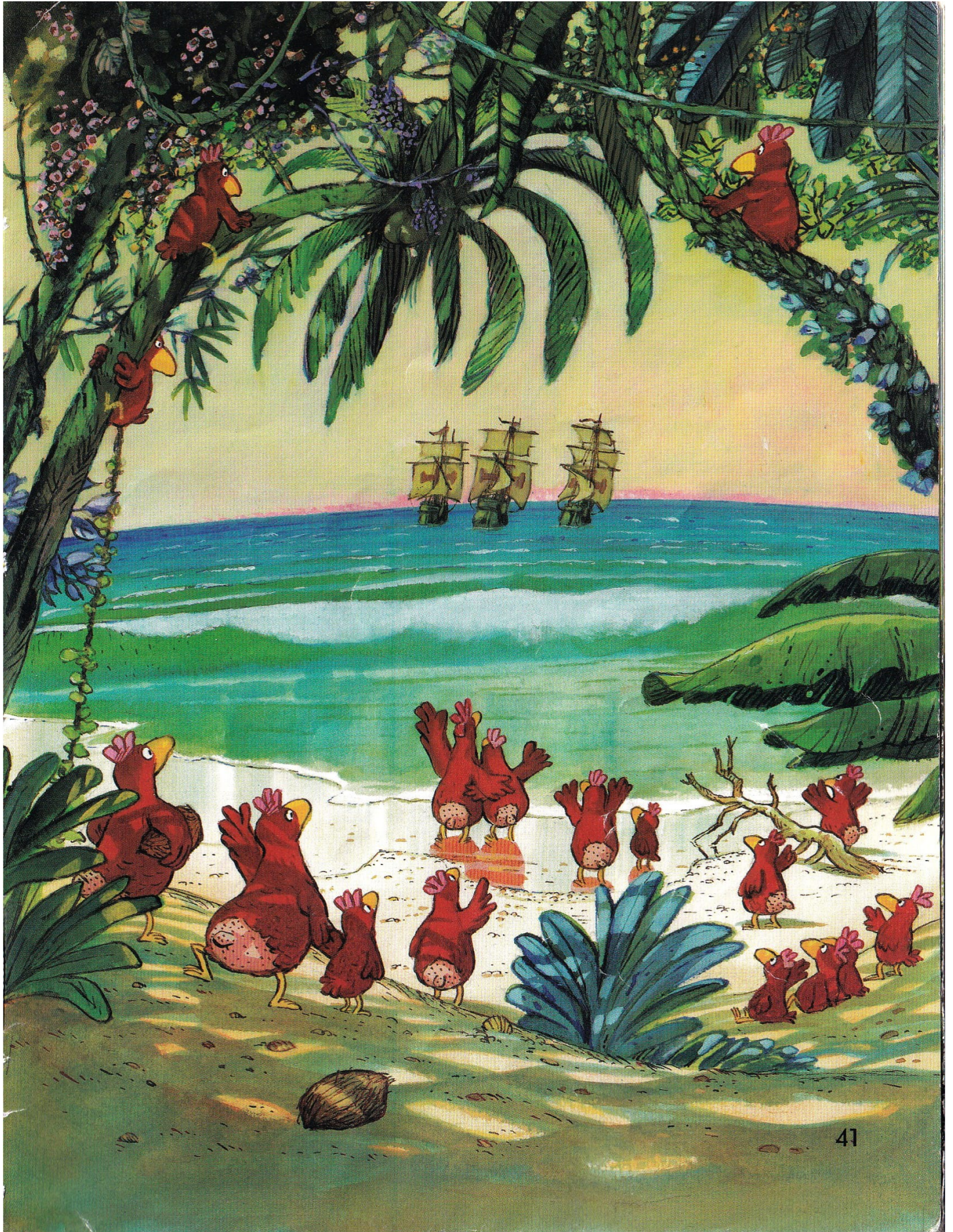
- Hú u hú u, cặp tình nhân kia...!
Hú u hú u, cặp tình nhân kia...!

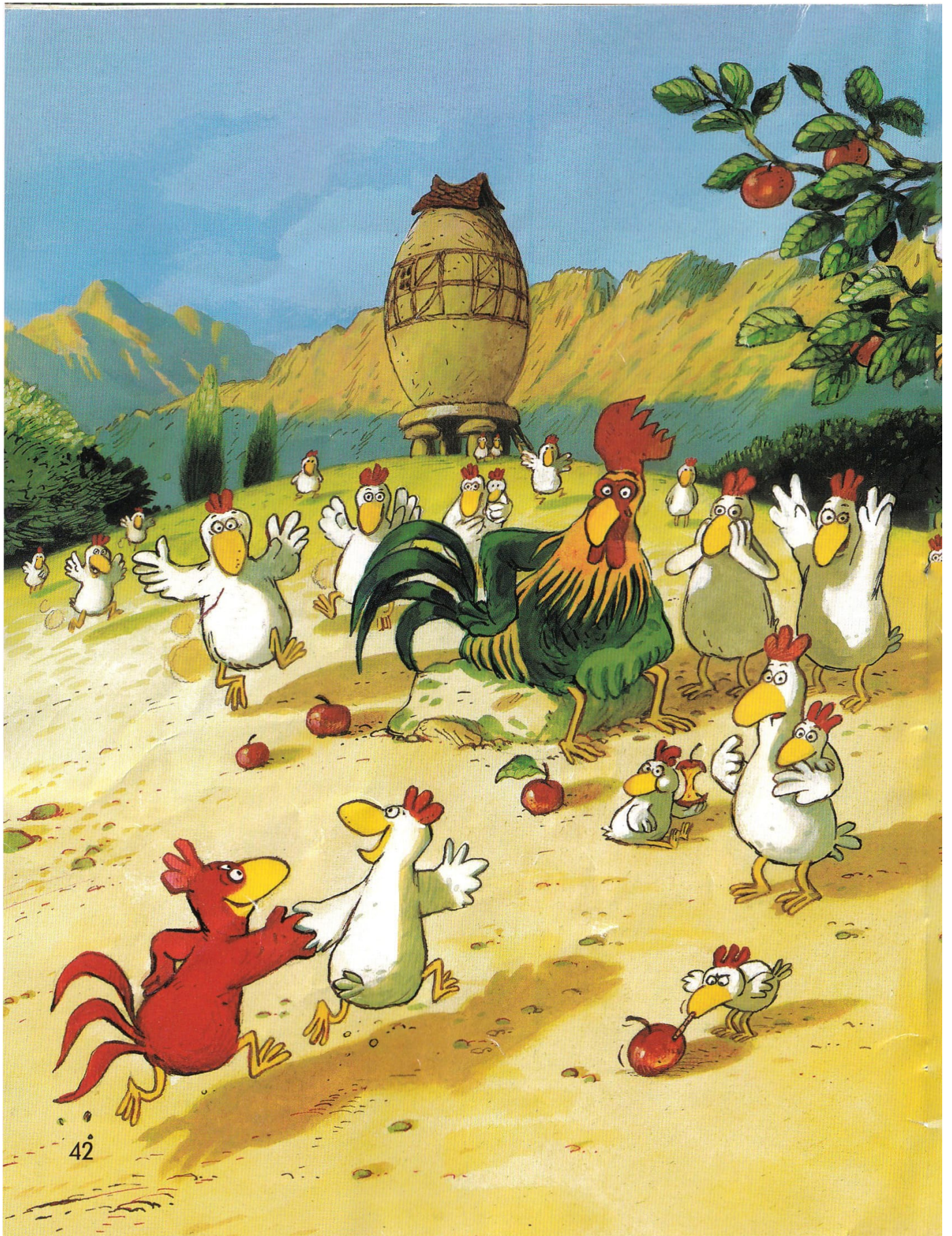

Thời gian nhanh chóng trôi đi, Christophe Colomb đã cho giương buồm trên tàu của mình. Đã đến lúc phải lên tàu rồi! Pitikok yêu Carméla đến mức nó quyết định ra đi cùng cô gà mái nhỏ. Chúng nói lời tạm biệt cả gia đình.

- Hu hu, mẹ Pitikok than vãn. Ta nuôi dạy con cái để rồi một ngày nào đó nó bỏ ta mà đi.

Sau nhiều tuần lễ trôi qua, cuối cùng Pitikok và Carméla cũng trở về chuồng gà xưa.

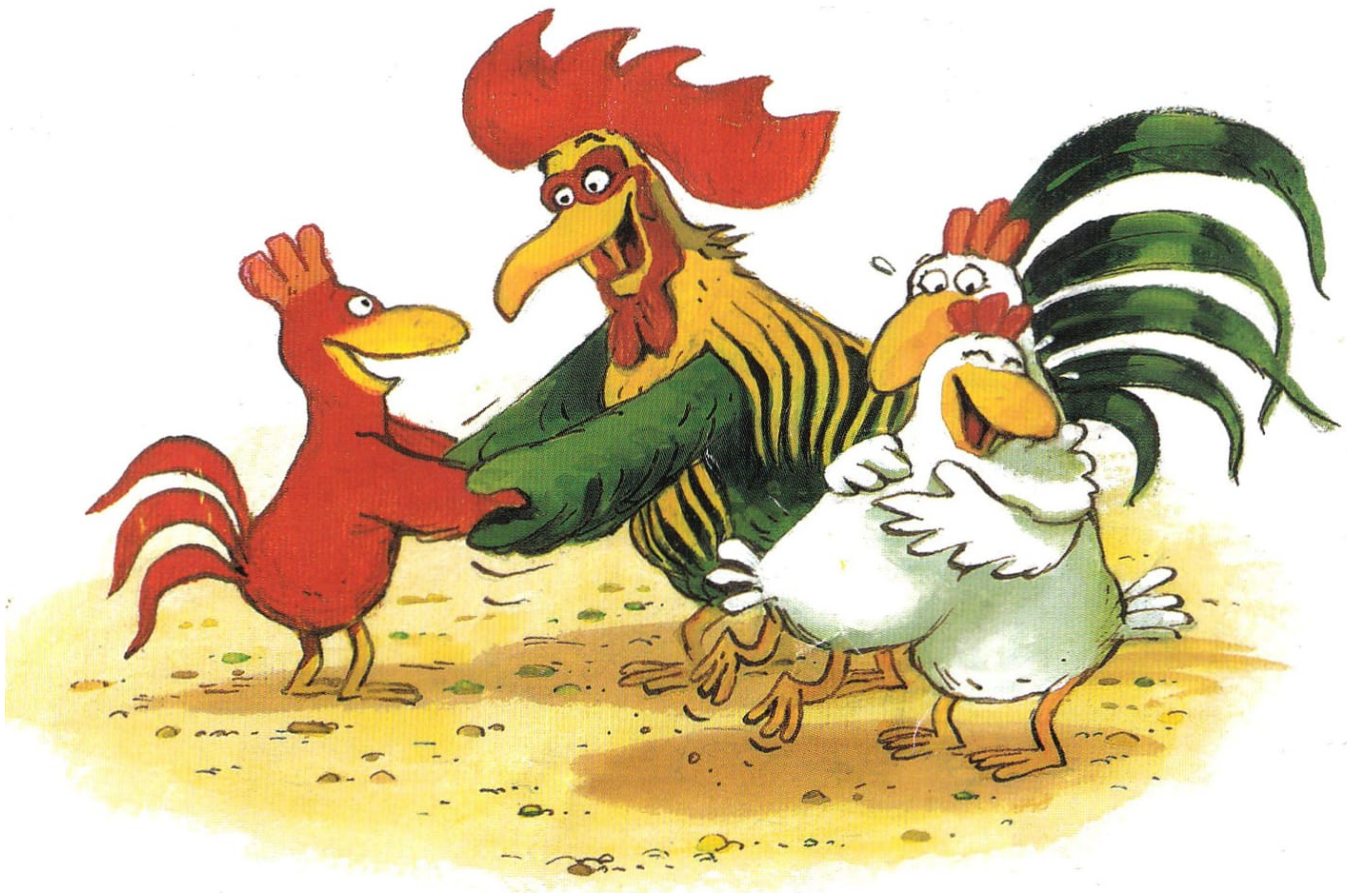
- Này! Xem ai trở lại với chúng ta này!

- Là Carméla mà! Carméla đã trở về!

- Mẹ!

- Ôi gà con của mẹ! Để mẹ ngắm con nào!

Con đã lớn xiết bao! Con đã trở thành người phụ nữ thực sự rồi.

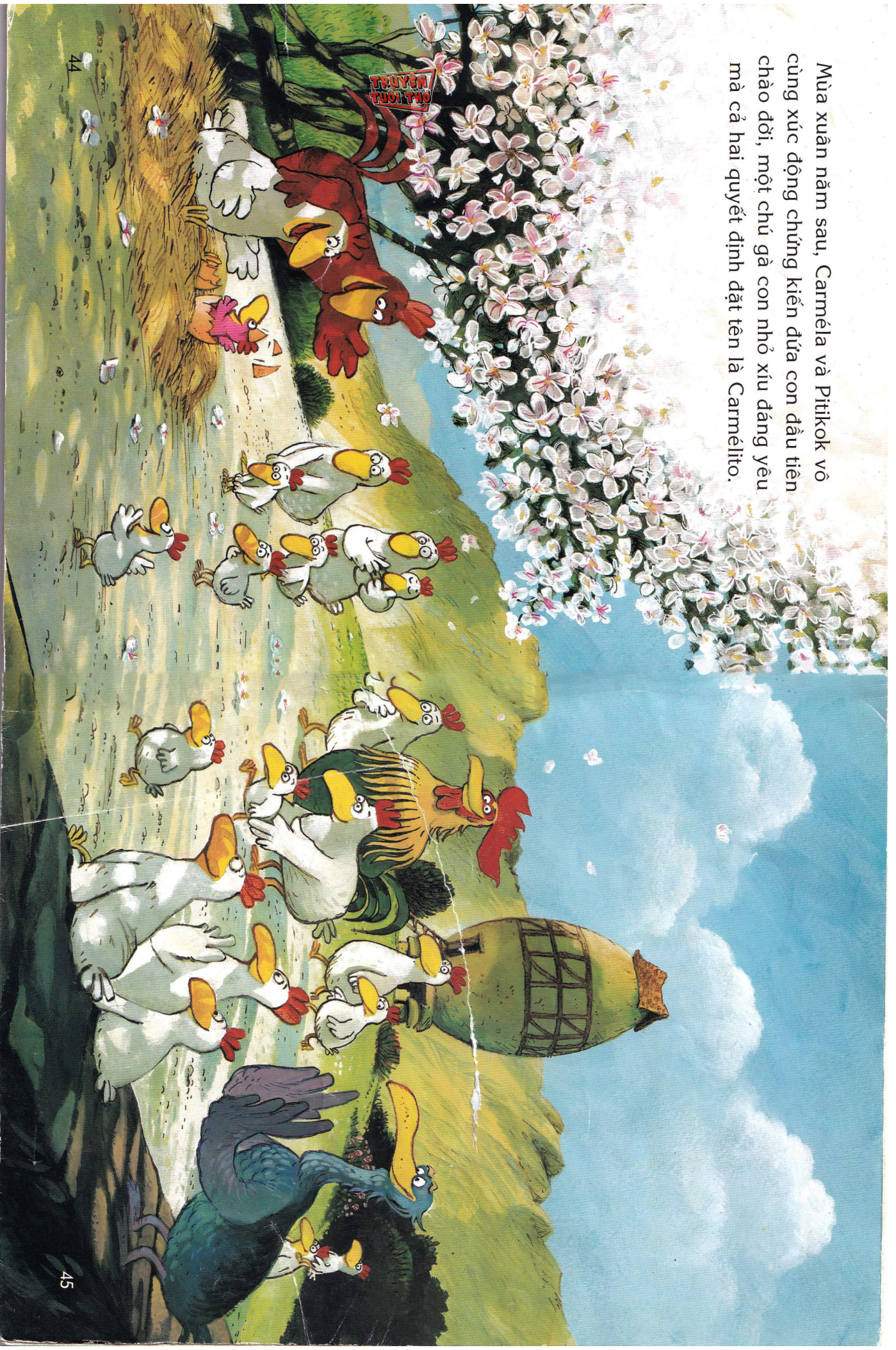

- Thế còn cậu chàng trẻ đẹp khôi ngô này là ai vậy?

- Cháu là Pitikok ạ.

- Chào mừng cháu đến chuồng gà của chúng ta, chàng trai!

Mùa xuân năm sau, Carméla và Pitikok vô cùng xúc động chứng kiến đứa con đầu tiên chào đời, một chú gà con nhỏ xíu đáng yêu mà cả hai quyết định đặt tên là Carmélito.

Vài tháng sau...

- Carmélito? Đến giờ về chuồng rồi!
- Đã đến giờ rồi ạ? Còn một chút xíu nữa mà mẹ, con đang ngắm bầu trời lấp lánh ánh sao trong đêm.
- Đến giờ đi ngủ rồi con!
- Ngủ, ngủ, lúc nào cũng ngủ! Con quyết không đi ngủ như lũ gà mái đâu, Carmélito phản ứng lại. Đời này có cả đồng thú thú vị hơn để làm ấy chứ...

**Con ấy à, con muốn
đi đến các vì sao!**

*“Đẻ trứng, lúc nào cũng đẻ trứng!
Đời này đâu phải chỉ có thế cơ chứ!
Con ấy à, con muốn ngắm biển!”
Carméla, cô gà mái bé nhỏ màu trắng
kêu lên. Gà trống bố chưa từng nghe
thấy điều gì điên rồ đến vậy. “Về
chuồng mau”, ông ra lệnh cho cô gà
mái nhỏ. Nhưng Carméla không tài
nào chộp mắt được...*

nhà nam
www.nhanam.vn

MUA BÁN SÁCH GIÁ

LÀ GIẾT CHẾT
SÁCH THẬT

Giá: 24.000đ

